

D ů v o d y:

Rekursní soud vychází z názoru, že podle § 10 konk. ř. nelze povolit exekuci, o niž zažádala vymáhající věřitelka, poněvadž firma Č. a spol. je podle obchodního rejstříku komanditní společností s osobně ručícím společníkem Janem Černohorským, jenž zemřel dne 21. prosince 1922 a na jehož pozůstalost byl vyhlášen již dne 6. října 1924 úpadek, kterýž není posud skončen. Avšak tento názor není správný. Vymáhající věřitelka, které již usnesením obchodního soudu v Praze ze dne 12. října 1922 byla podle § 371 čís. 2 ex. ř. povolena proti firmě Č. a spol. v Praze exekuce ku zajištění pro pohledávky 100.000 Kč a 254.408 Kč 04 h s přísl., zažádala nyní proti téže firmě o exekuci k vydobytí této pohledávky. Úpadek byl však vyhlášen na jmění pozůstalosti po Janu Č-ovi, zapsaném v obchodním rejstříku pod firmou 1. Jan Č. se sídlem v Praze II., 2. jako osobně ručícím společníku komanditní společnosti Č. a spol. se sídlem v Praze VII. Není tedy v úpadku firma Č. a spol., komanditní společnost v Praze, jejíž osobně ručícím společníkem byl zemřelý Jan Č. K úpadkové podstatě patří jen to jmění, jehož nositelem (podmětem) je úpadce (§§ 1, 66 a 67 konk. ř.). Jméno komanditní společnosti (čl. 164 obch. zák.) není však totožné se soukromým jméním společníka. Proto úpadek na jmění takového společníka nemá v zápětí úpadek společnosti, nýbrž její zrušení (čl. 170 druhý odstavec a 123, čís. 3 obch. zák., čl. III. čís. 2 uv. nař. ke konkursnímu řádu). To znamená, že úpadek na jmění společníka jest důvodem zrušení společnosti, která nezaniká beze všeho již tím samým, nýbrž je v zániku a trvá co do právních vztahů mezi společníky po tak dlouho, pokud ohledně jmění společnosti se nestalo konečné opatření, zejména provedením likvidace a proti třetím osobám až do doby čl. 25, 129, pátý odstavec a 171 třetí odstavec obch. zák. Avšak z důvodu prohlášení úpadku na jmění společníka nemusí ani vždy nastati zrušení společnosti, jak vysvětluje ustanovení čl. 128 a 170 druhý odstavec obch. zák. Byla tedy neprávem zamítnuta exekuce vymáhající věřitelky, poněvadž ustanovení § 10 první odstavec konk. ř. tu nepřiléhá.

Čís. 7281.

Stavební ruch.

Rozhodnutí o tom, zda má býti udělena státem podpora, jest úkonem veřejnoprávním a nelze se proto domáhati na soudě udělení podpory. Celý další poměr mezi státem, jenž se rozhodl převzít za určitou zápůjčku záruku, a stavebníkem jest, pokud jde o záruky, převzaté podle dřívějších zákonů o stavebním ruchu (čís. 100/1921, 45/1922, 35/1923 a 58/1924) vybudován na základě soukromoprávním a jest pro spory mezi státem a vlastníky domů, vystavených se státní podporou, přípustným pořad práva.

Zaplatil-li stát pohledávku, za niž se zaručil, nastal naň sám sebou převod pohledávky (§ 1358 obč. zák.) a nezaniká zástavní právo pro onu pohledávku na nemovitostech stavebníkových.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1927, Rv I 2043/26.)

Občanská záložna v B. poskytla Josefu K-ovi zápůjčku 320.000 Kč, za niž převzal záruku československý erár podle zákona o stavebním ruchu ze dne 27. ledna 1922, čís. 45 sb. z. a n. Pro pohledávku Občanské záložny v B. bylo na nemovitostech Josefa K-a vloženo zástavní právo a poznamenána při něm záruka státu. Na jmění Josefa K-a byl napotom vyhlášen úpadek. Občanská záložna v B. žádala zaplacení pohledávky na úpadkové podstatě a, když tato nezaplatila, žalovala o zaplacení stát (viz čís. sb. 5473). Byv pravoplatně uznán povinným zaplatiti pohledávku Občanské záložny v B., žalovaný erár ji zaplatil. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se správce úpadkové podstaty na československém státu, by bylo uznáno právem, že zástavní právo na nemovitostech Josefa K-a za pohledávku Občanské záložny v B. 320.000 Kč zaniklo zaplacením pohledávky a že československý stát nemá nároku, by se na nemovitostech Josefa K-a vložil na československý stát převod pohledávky 320.000 Kč Občanské záložny v B. **Procesní soud prvního st. l. i c e** žalobu zamítl. **D ů v o d y:** Jest především rozhodnouti, jaký jest právní poměr mezi stranami, a dále, podle kterých předpisů dlužno tento právní poměr posuzovati. Jak nesporno, jde o zápůjčku zaručenou státem podle ustanovení zákona o stavebním ruchu čís. 45 z roku 1922 a nařízení o finanční podpoře stavebního ruchu čís. 191 z roku 1921 a posléze nařízení čís. 160 z r. 1923, a poskytnutou Josefu K-ovi a zjištěnou na jeho nemovitostech ve vl. č. 149 poz. knihy B. pro Občanskou záložnu v B. Z těchto předpisů patrno a to z ustanovení § 61 zákona čís. 45/1922 a § 51 nařízení čís. 160/1923, že náhrada za platy dlužníka nebude státem požadována do konce roku 1925 a že teprve potom bude upravena zvláštním nařízením. Poněvadž toto nařízení dosud nebylo vydáno, jest zřejmo, že pro posuzování právního poměru mezi stranami neplatí zvláštní předpisy a důsledkem toho nutno tento právní poměr posuzovati podle ustanovení občanského zákona, poněvadž jde o soukromoprávní poměr mezi stranami, mezi dlužníkem a rukojmím (§ 1 a 4 obč. zák.). Z nesporných okolností jest zřejmo, že se žalovaná strana zaručila za zápůjčku, poskytnutou úpadci Josefu K-ovi, tato záruka jest také ve vl. čís. 149 poz. knihy v B. poznamenána a proto nutno, když není zvláštních předpisů ve smyslu zákonů a nařízení o stavebním ruchu, posuzovati právní poměr mezi stranami podle předpisů občanského zákona o rukojemství a tudíž podle § 1346 a násl., an žalovaný stát jest jen rukojmím hlavního dlužníka Josefa K-a. Soudní dvůr nesdílí názor žalující strany, že v tomto případě jde o dar státu Josefu K-ovi, poněvadž příslušné nařízení, o němž jedná § 61 zákona čís. 45 z roku 1922 a § 51 nařízení čís. 160 z roku 1923, dosud nebylo vydáno, poněvadž výslovně uvedeno v § 51 nařízení, že stát nebude příslušnou náhradu požadovati do konce roku 1925 a tím jest výslovně řečeno, že se dlužníku poskytuje toliko poshovění, nikoliv prominutí náhrady, pokud se týče dar. Vždyť tendence všech zákonů a nařízení ku podpoře stavebního ruchu směřuje k tomu, by jen stavební ruch byl umožněn, byl podporován, nikoliv však, že by stát sám stavebníkům něco daroval. Kdyby tomu tak bylo a byla by domněnka žalující strany správnou, byla by se v cit. zákonech stala zmínka o darování a nebyla by vydána řada ostat-

ních předpisů, které vesměs vylučují darování. Rovněž nelze tvrditi, že jde o vlastní dluh státu, poněvadž žalovaný stát zápůjčku nepřijal, tato mu vyplacena nebyla, nýbrž on jedině zaručil zápůjčku, jež byla Josefu K-ovi poskytnuta Občanskou záložnou v B. na jeho dům, jež právě zamýšlel stavěti. Ta okolnost, že žalovaný stát byl uznán povinným jako rukojmí zápůjčku zaplatiti, když hlavní dlužník jí nezaplatil, jest jen důsledkem rukojemského závazku podle § 1346 a násl. obč. zák. a neznamená nikterak, že by to byl vlastní dluh žalovaného státu. Právě zaplacením vstupuje žalovaná strana podle § 1358 ipso jure v práva věřitelky Občanské záložny v B. a v důsledku toho přísluší československému státu nárok na převod pohledávky. Práva, jež žalující strana žalovanému státu upírá, přísluší mu podle výslovných ustanovení § 1358 a 1360 obč. zák., totiž nárok na převod hypoteční pohledávky. Ta okolnost, že zástavní právo jako akcesorium pohledávky jejím zaplacením podle § 469 obč. zák. zaniká, v tomto případě nemá působnosti, poněvadž třetí osoba, rukojmí, jež pohledávku zaplatila, jest chráněna ustanovením § 1358 a 1360 obč. zák., jež právě zánik zástavního práva vylučuje. Ustanovení § 469 obč. zák. předpokládá zaplacení přímým dlužníkem. To se však v tomto případě nestalo. Jak nesporno, nezaplatil pohledávku knihovní dlužník Josef K., ani jeho úpadková podstata, nýbrž žalovaný stát. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Odvolatel vytýká prvému soudu, že posuzuje závazek státu československého podle zákona ze dne 27. ledna 1922, čís. 45 sb. z. a n. a nařízení ze dne 21. května 1921, čís. 191 sb. z. a n. jako závazek rukojemský ve smyslu ustanovení § 1346 obč. zák. a že právní poměr ten podrobuje zásadě § 1358 obč. zák. I kdyby nebylo lze popříti, že záruka, kterou stát poskytuje věřiteli a dlužníku podle § 27 čís. 1 a § 29 čís. 2 zákona o stavebním ruchu, jest upravena způsobem samostatným, od předpisů občanského zákona o rukojemství odchylným, není to nikterak na závadu, by v tomto případě nebylo použito předpisů §§ 1346 a násl. obč. zák., zvláště § 1358, který platí nejen v případech rukojemství ve smyslu občanského zákoníka, nýbrž i ve všech případech tomu podobných. V tomto směru stačí poukázat na důvody rozsudku druhé stolice v souvislém sporu Ck XVII 343/24, viz čís. sb. 5473, který vedla »Občanská záložna« v B. proti československému eráru, ve kterém i nejvyšší soud připojil se k názoru obou předchozích stolic, poukávav na souhlasný názor ve spise Dra Kubišty »Zákony o podpoře stavebního ruchu«, díl I, str. 140, podle něhož stát, zaplativ z důvodu záruky za dlužníka věřiteli, vstupuje podle § 1358 obč. zák. do práv věřitelových a byl by, kdyby nebylo ustanovení § 61 zákona, beze všeho ihned oprávněn žádati na Josefu K-ovi náhradu platů učiněných za něho z důvodu záruky. Ohledně postižního práva praví totiž § 61 zákona čís. 45 z roku 1922 pokud se týče čís. 35/1923, že nařízením bude ustanoveno, jaká částka nákladu musí býti uhrazena výnosem domu a do jaké míry může stát požadovati na dlužníku náhradu platů za něho učiněných z důvodu záruky. Prováděcí nařízení stanoví v § 51 (nařízení ze dne 19. července 1923, čís. 160 sb. z. a n.) v odstavci čtvrtém, že náhrada, kterou stát může podle § 61 zákona žádati na dlužníku k částečné úhradě platů za něho učiněných

z důvodu záruky, »nebude požadována za dobu do konce 1925« a že bude po té upravena zvláštním nařízením se zřetelem k současné výši nájemného v domech, pro něž bylo stavební povolení uděleno do 27. ledna 1917. Nehledíc však k tomu, že smysl slov, že náhrada nebude do konce roku 1925 požadována, není jasným, dotýčný obrát, který užívá času budoucího, může mít význam jen ten, že zákon chtěl již předem naznačiti, jaké stanovisko zaujato bude ve slíbeném nařízení o otázce náhrady, a nelze proto onu stat' vykládati tak, jako by již nyní platila. Nehledíc k tomu — dokud nebude vydáno slíbené nařízení — nemožno říci, jaké konečné stanovisko zákonodárce v otázce náhrady zaujme a jaký dosah a význam ona věta mít bude zejména, nedozná-li nějaké pozměny nebo dokonce nebude-li výmínečné toto ustanovení vůbec odstraněno. Není zajisté vyloučena možnost, že změněné poměry hospodářské, politické a finanční zájem státu vynutí si změněné nazírání zákonodárných činitelů na tuto otázku a přivodí změnu zásady, kterou citovaný § 51 (4) přeje si mít v budoucím nařízení provedenu. Lze sice stěží očekávati, že by slibované nařízení mohlo obsahovati ustanovení, podle něhož by stát mohl žádati náhradu ve způsobě platu z nájemného také za dobu minulou, avšak nutno připustiti možnost, by stát žádal náhradu za dobu minulou, bude-li náhrada záležitosti v platu najednou z přebytků výnosové hodnoty, zvláště v tom případě, v němž by příjem tržové ceny znamenal bezdůvodné obohacení zcizovatele, ač stát z důvodů záruky bude i nadále k platům povinen. Nutno tedy za všech okolností vyčkati, až bude vydáno slíbené nařízení, a neměnití stav dosavadní rozhodnutím, které by případné jiné řešení otázky ku škodě státu zneemožnilo neb illusorním učinilo, což platí zvláště v tomto případě, kde dlužník jest v úpadku. Dokud nařízení nebude vydáno, třeba se řídití všeobecnými předpisy občanského zákona, které nezůstávají pochybnosti o postižním právu státu proti žalobci. Z řečeného vyplývá, že nelze přisvědčiti názoru odvolatelovu, že jde o vlastní dluh státu, nikoliv o závazek rukojemský, a že vzhledem k § 51 prov. nařízení nutno příspěvek státu považovati již nyní za dar. Tento názor jest v rozporu s dosavadní tendencí zákonů i nařízení k podpoře stavebního ruchu a nelze zejména ze zákonů těch vyvozovati, že by bylo jejich účelem poskytovatí účastněným osobám dary se strany státu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Předem jest vzhledem k § 42 prvý odstavec j. n. z povinnosti úřadu obíratí se otázkou přípustnosti pořadu práva, třebas strany, žalující podáním žaloby, žalovaná obsahem žalobní odpovědi uznávají, že jde o povinnost soukromoprávní. V otázce, co má býti pokládáno za poměr veřejnoprávní a co za soukromoprávní, převládal dříve názor, že povaha poměrů a nároků v tomto směru určuje se podle typu právního důvodu (titulu), a je-li právní důvod typu běžného v právu soukromém, na příklad smlouva, že jest i poměr a nárok soukromoprávní. Oproti tomu uznává se nyní všeobecně, že titul nerozhoduje, nýbrž že rozhodujícím jest, zda jde o předmět, jenž ovládán jest normami práva veřejného.

Ohledně státu přichází v úvahu, zda a pokud tento vystupuje jako podmět veřejnoprávní a úřad jeho jménem jednající jako orgán veřejné správy u výkonu výsostných práv státních. Není pochyby, že stát za dosažením určitého cíle může vyvíjeti z části veřejnoprávní, z části soukromoprávní činnost, což obě jest vždy míti na zřeteli. Pokud jde o podporu stavebního ruchu, netřeba blíže dovozovati, že rozhodnutí o tom, zda má býti udělena podpora, jest aktem veřejnoprávním, a nemůže se nikdo, splniv určité podmínky, domáhati na soudě toho, by mu byla podpora udělena. Jinak má se však věc ohledně dalších jednání potřebných k tomu, by založen byl konkrétní poměr zárukový, a ohledně vzájemných práv a závazků, které tím vznikají mezi státem a stavebníkem nebo pozdějším nabyvatelem domu. V tomto směru poukázati jest na názor Dra Uhlíře, Dra Hladkého a Dra Trnky v »Podmínkách k osnovám převodních smluv o rodinných domcích družstevních«, že jde tu o poměry soukromoprávní, že stavebník (vlastník domu) není povinen podmínky stanovené v zákonech o stavebním ruchu a prováděcích nařízeních zachovávat na základě veřejnoprávního donucovacího předpisu, nýbrž proto, že se k jich plnění podle zásad práva soukromého zavázal (§ 859 obč. zák.), že podmínky v oněch zákonech a prováděcích nařízeních uvedené přejímány jsou do soukromoprávní smlouvy a stávají se smluvními podmínkami. Dovolací soud přiklonil se k tomuto názoru již ve svých rozhodnutích čís. 5143, 5237 a 5473 sb. n. s., k jichž vývodům dlužno dodati: Celý další poměr mezi státem, který se rozhodl převzít za určitou zápůjčku záruku, a stavebníkem (dlužníkem), o což jediné v tomto sporu jde, vybudován jest na základě soukromoprávním. Jak již řečeno, nikdo nebyl nucen, by se ucházel o podporu podle zákonů o stavebním ruchu, nýbrž záleželo na jeho volném rozhodnutí, zda převzít chce povinnosti, za nichž stát jako druhá smluvní strana jest ochotna poskytnouti záruku. Poměr založený poskytnutím záruky podle zákonů o stavebním ruchu, jmenuje se v zákonech samých zárukou a mluví se o zaručené zápůjčce. Užito tedy i slovně výrazu, který svědčí o soukromoprávní smlouvě podle § 1346. V § 29 zákona čís. 45/1922, podle něhož v tomto případě byla státem záruka převzata, jest výslovně uvedeno, že záruka státu obsahuje »závazek« státu i proti dlužníku, čímž i poměru mezi státem a dlužníkem vtiskuje se povaha poměru soukromoprávního. Plnění, k němuž se stát zavazuje, jest rovněž plněním, jež jest předmětem soukromých smluv rukojemských. V § 61 zákona vyhrazuje si stát právo postihové, a postih jest rovněž znakem poměru rukojemského. I v prováděcím nařízení k tomuto zákonu není oduznána soukromoprávní povaha poměru. Dle nařízení ze dne 23. listopadu 1922, čís. 355 sb. z. a n. k provedení zákona čís. 45/1922 platí o zárukách podle zákona čís. 45/1922 nařízení ze dne 21. května 1921, čís. 191 téže sbírky k provedení dřívějšího zákona o stavebním ruchu (čís. 100/1921) potud, pokud nařízení čís. 355 neobsahuje jiných předpisů. Podle § 62 nařízení čís. 191/1921, kterýž předpis platí pro zákon čís. 45/1922, má se stavebník k zajištění povinností vlastníka stavby podle § 50, 52, 53, 56, 58 a 60 tohoto nařízení »proti státu zavázati«, že, nesplní-li některou z těchto povinností zcela nebo z části, zaplatí

smluvní pokutu v určité výši, a jest tuto pokutu zajistiti v knize pozemkové zástavním právem. Tento předpis svědčí též o soukromoprávní povaze poměru. Ale nejpádňjším důkazem, že jde při zákonech o stavebním ruchu čis. 100/1921, 45/1922, 35/1923 a 58/1924 mezi státem a stavebníkem (dlužníkem) o poměr soukromoprávní, jest, že teprve v pátém zákoně o stavebním ruchu ze dne 7. dubna 1927 čis. 44 sb. z. a n. pozměněna mocí zákonodárce samotného podstata tohoto poměru. Ustanovil totiž tento zákon v § 46, že právní poměry mezi státem a stavebníkem nebo pozdějším nabyvatelem domu, založené udělením podpory podle ustanovení páté hlavy tohoto zákona, nejsou občanskými právními věcmi a že jsou tudíž spory mezi státem a vlastníky domů, vystavených s podporou podle ustanovení této hlavy, vyloučeny z pořadu práva; v § 47 tohoto zákona pak stanoveno, že rozhodnutí ministerstva sociální péče podle § 40 a 44 tohoto zákona — t. j. o výkonu práva postihového a o povinnosti k zaplacení pokuty do výše 10% zaručené zápůjčky — jsou vykonatelná soudní exekucí. Zákon čis. 44/1927 nevztahuje se však na záruky podle dřívějších zákonů o stavebním ruchu, takže rozhodnutí, která by vydaly správní úřady o sporech mezi státem a stavebníky ze záruk dle těchto dřívějších zákonů nebyla by pro nedostatek zvláštního ustanovení zákona soudně vykonatelná. Dodati dlužno, že i ve výkladu zákonů o stavebním ruchu Dra Hynka Kubišty díl I. str. 134 jest výslovně uvedeno, že právní poměr mezi věřitelem, dlužníkem a státem jako rukojmím neřídí se zcela ustanovením obč. zák., nýbrž jest v § 29 zákona (míněn zákon čis. 35/1923, mající v § 29 v podstatě shodná ustanovení s § 29 zák. čis. 45/1922) částečně jinak upraven. Avšak částečná jiná úprava nevadí, poněvadž předpisy §§ 1346—1367 obč. zák. nejsou donucovacími právními normami, a stačí, je-li z nich zachováno v platnosti tolik, že odchylkami obsaženými v zákoně o stavebním ruchu není dotčena podstata právního poměru jako smlouvy rukojemské. Proto poměr mezi stranami jest posuzovati jako poměr soukromoprávní a, ježto není předpisu, který by ohledně něho vylučoval ustanovení § 1 j. n., nelze v tomto sporu o nepřipustnosti pořadu práva mluvit. Co se týče věci samé, jest tím, co již řečeno, zároveň rozhodnuto o věci samé. Poměr mezi stranami jest posuzovati jako poměr soukromoprávní a, jak nižší soudy správně dovodily, použití jest také předpisu § 1358 obč. zák. V tomto směru stačí dovolatelku odkázati na důvody napadených rozsudků. Pohledávka byla zaplacena státem jako ručitelem, čímž nastal podle § 1358 obč. zák. sám sebou převod pohledávky na stát. Nelze věc posuzovati tak, jakoby tu šlo o placení vlastního dluhu státem jako dlužníkem, takže by zanikla nejen pohledávka, nýbrž podle § 469 obč. zák. i právo zástavní. Ani z předpisu § 61 zák. čis. 45/1922 nelze o sobě nic dovoditi ve prospěch dovolatelčin. Tento § neobsahuje předpisu nebo prohlášení, kterým se stát vzdává práva k postihu; ostatně § tento není dosud proveden. Konstrukce dovolatelky, že vzhledem k tomuto § jde při záruce vlastně o dar do doby, dokud nebude vydáno prováděcí nařízení, jest prostě nemožná, což soudové nižších stolic též již výstižně dovodili. Předpisem § 51 (4) vládní nařízení ze dne 19. července 1923, čis.

160 sb. z. a n. nelze se vůbec obírat, ježto jde o prováděcí nařízení jen k zákonu čís. 35/1923; v § 68 toho nařízení jest výslovně stanoveno, že toto nařízení vztahuje se na stavby a úpravy, na které byla nebo bude přislíbena neb udělena finanční podpora podle zák. čís. 35/1923. Zde jde o podporu podle zákona čís. 45/1922.

Čís. 7282.

Pozemková reforma.

Předpis § 13 nařízení ze dne 8. února 1923, čís. 29 sb. z. a n. vztahuje se na všechny úbytky ve výměře zabrané půdy. Úkony působícími úbytky jsou pouze: převzetí v držbu Státního pozemkového úřadu, výloučení ze záboru podle § 3 písm. a) záb. zák., propuštění ze záboru podle § 11 záb. zák., ponechání ve vlastnictví držitelově podle § 20 přiděl. zák., bezvýhradné schválení zcizení vlastníkem.

Předpis § 13 nařízení ze dne 8. února 1923, čís. 29 sb. z. a n. jest ve shodě se zákonem (s § 73 náhr. zák.) jmenovitě v ustanovení, jímž ukládá vlastníku půdy povinnost ohlásiti úbytky.

Úbytky během kalendářního roku neodpočítávají se pro tento rok vůbec, pro příští rok však jen tehdy, byly-li ohlášeny do jeho 1. ledna.

(Rozh. ze dne 31. srpna 1927, Rv I 174/27.)

Žalující velkostatkář domáhal se na fondu pro zaopatření zaměstnanců při Státním pozemkovém úřadě vrácení (súčtování) přeplaceného hektarového příspěvku. Procesní soud první stolice zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva a uznal žalovaný fond povinným, vrátiti žalobci (súčtovat na příští povinnost) přeplacené hektarové příspěvky 2791 Kč, žalobu pak ohledně vrácení (súčtování) 468 Kč 67 h zamítl. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalovaného fondu, k odvolání žalobce uznal pak žalovaný fond povinným vrátiti žalobci (súčtovat) na přeplacených hektarových příspěvcích též 486 Kč 67 h.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by o ní dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Co se týče nepřipustnosti pořadu práva, nelze na tuto otázku již vcházeti, když obě nižší stolice připustnost pořadu práva uznaly, neboť pak jest nejvyšší soud na jich rozhodnutí podle svého plenárního usnesení čís. 3775 sb. n. s. podle § 42 třetí odstavec j. n. vázán. Ve věci samé jde o to, má-li žalovaný fond vrátiti sporný hektarový příspěvek zaplacený z půdy státem převzaté, pokud se týče ze záboru propuštěné, jak se toho žalobce domáhá, odvolává se na předpis § 73 (9) náhr. zák. nové znění, podle něhož vlastníci zabraného, avšak dosud nepřevzatého majetku povinni jsou přispívat k žalovanému fondu 3 Kč z každého hektaru, splatnými předem každého roku vždy dnem 1. ledna, kdežto žalovaný fond tomu odporuje, odvolává se na předpis § 13 prováděcího vládního nařízení ze dne 8. února 1923, čís. 29 sb. z. a n., podle něhož k úbytku ve výměře zabrané půdy hledí se jen tehdy, byl-li před splatností příspěvku — tedy vždy před 1. lednem toho kterého roku — fondu ohlášen, kdežto na ohlásky úbytku učiněné po dni splat-